

На всѣкжде, кждето зърне снѣгътъ зелени листенца или цвѣтни чашки, тутакси имъ занася смъртъ.

Само на кокичето не прави зло, щади го, защото никога не забравя добрината, която му е сторило.

Затуй кокичето цвѣти и подъ снѣга и не се бои да дойде най-напредъ измежду всичкитѣ цвѣтя на земята.

3. Добромирова

ТОИ Е ПО-ОПАСЕНЪ И ОТЪ ЗВѢРЪ

Единъ слънчевъ день по шосето между Борисовата градина и семинарията имаше голѣмо движение. Групи софиянци се бѣха запжтили на разходка къмъ полето задъ градината. По едно време изъ сжщото шосе се зададе откъмъ града

мечкарь. Той бѣ нарамилъ голѣмъ кривакъ и носѣше дааре. Съ другата си ржка водѣше мечка. Тя стѣпваше тежко и се клатѣше. Хълбоцитѣ ѝ биеха отъ умора. Мечкарьтъ подрѣпваше сегисъ-тогисъ синджира; мечката изрѣмжаваше и забързваше следъ него.

Мнозина се спираха отъ дветѣ страни на шосето, изглеждаха звѣра и пакъ си продължаваха пжтя. Нѣколко деца подскачаха около мечкаря и се молѣха:

— Чичко, накарай я да поиграе бе!

— Сега, сега, щомъ излѣземъ на полето, ще поиграе. Вие само пригответе левчета да я дарите — прилѣгваше ги той.

По това време отзадъ се разнесе силенъ трѣсъкъ отъ каруца. Тя се носѣше съ голѣма бързина откъмъ града. Колелетата ѝ отскачаха по настланото съ камъни шосе. Отъ устата на кончето, което я теглѣше, се кжсаха кълба пѣна. Надъ него въртѣше камшикъ.